

[Ole Bjørn Kraft.]

håbentlig selv, at han ikke længere har noget at gøre i forsvarskommissionen, men har gjort sig selv aldeles overflødig. Han kan ikke vente tilslutning fra nogen side til sit standpunkt i forsvarsproblemerne; der er ikke længere noget at diskutere, og almindelig anstændighed vil forhåbentlig diktere det ærede medlem at trække sig ud af en forhandling, der drejer sig om en nyordning, han på forhånd har erklæret ikke at ville have noget at gøre med, og som han derfor ikke kan have nogen interesse i, eller — lad mig sige det lidt stærkere — nogen ret til at deltage i drøftelsen af.

Arbejdet for at samle de vestlige demokratier til forsvar for den frihed, som alle i dag føler truet, og for i det hele taget at tilvejebringe både økonomisk og militært samarbejde mellem så mange stater som muligt for at styrke roen og stabiliteten i Europa, er i de sidste måneder skredet langt frem. Det må stå klart, at vi også her i Danmark nu må se vor stilling i et større perspektiv end hidtil. Landenes samarbejde vil, fremtunget af nødvendigheden, i fremtiden komme til at antage langt fastere former og vil stille imod aftaler mellem alle stater, der ser deres egne interesser ud fra et fælles synspunkt, og som har et fælles mål for deres stræben. Tanken om et forenet Europa ligger bag disse bestræbelser, og Den danske Europakomité har haft lejlighed til at forelægge statsministeren Haag-konferencens resolutioner, der bl. a. opfordrede til støtte af indkaldelse af en rådgivende forsamling, der kunne drøfte formerne for et kommende samarbejde. Tanken blev på statsministerens foranledning forelagt et møde af de skandinaviske udenrigsministre, men den fik ikke det svar, den fortjente. Den blev henvist til drøftelse i den internationale parlamentariske union. Det var i virkeligheden det samme som at sige, at hele spørgsmålet ikke interesserede de skandinaviske udenrigsministre. Den internationale parlamentariske union er nemlig ikke en organisation, som med nogen udsigt til resultat kan behandle dette spørgsmål af særlig europæisk karakter, og har iøvrigt ingen særlig autoritet til at fremme den.

Denne sag er ikke blot et interessant debatemne. Derfor er det også af interesse at vide, hvilken stilling vort lands udenrigsminister har taget, om den danske regering har haft en anden opfattelse og har ladet sig holde tilbage, fordi man ikke har kunnet få de andre skandinaviske landes

udenrigsministre med. De sidste dages begivenheder har nemlig vist, at det er aktuel politik, det her drejer sig om, som står på de vestlige demokratiers dagsorden, støttet af fremtrædende også socialdemokratiske ledere. Jeg behøver blot at nævne to navne, det franske socialdemokratiske store gamle mand, Léon Blum, og den førende skikkelse i Beneluxlandene, belgieren og socialdemokraten Spaak. Den drøftes nu for alvor i den vesteuropæiske unions landes møder. Man tager stilling, man afviser den ikke på samme fornemme måde som de skandinaviske udenrigsministre som en interessant tankegang, en fantasi, man kunne væve nogle timer om. Den fortjener en anden behandling, både her og i de skandinaviske lande, end man hidtil har givet den. Det er mærkeligt for mig at se, at de skandinaviske socialdemokrater, der i fortiden interesserede sig så levende for de internationale problemer, stiller sig så køligt og tilbageholdende på dette område. Jeg tror, det er lidt virkelighedsfjernt, eller også er det udtryk for en ængstelse for at deltage i beslutninger, som indebærer nogen risiko. Men ved de forhandlinger, som føres herom, formes Europas fremtid og også vort lands.

Men ved siden af disse mere generelle planer for en udformning af de europæiske staters fremtid drøftes i denne tid også forslag om et mere direkte og konkret mål, planerne om, hvorledes de demokratiske stater skal kunne sikre deres fremtid og deres fred mod muligheden af et angreb. Det drejer sig om militære aftaler af større eller mindre omfang. Disse planer er nu ved at modnes, og de beslutninger, som indenfor en overskuelig tid kan ventes at blive truffet, vil også være af den allerstørste betydning for os.

Antagelig umiddelbart efter nytår, om ikke før, vil vi blive stillet overfor at skulle tage afgørende beslutninger om, hvorledes vor holdning vil være overfor dem. Herom vil jeg sige klart og tydeligt, at mit parti vil se vor deltagelse i en overenskomst mellem de vesteuropæiske demokratier, der tilsigter at være et bolværk for freden, og hvorved de enkelte stater kan undgå isoleret at blive stillet overfor en eventuel storkamps begivenheder, som et naturligt mål for dansk udenrigspolitik. Endelig stilling kan naturligvis ikke tages, før vi har mulighed for at bedømme overenskomstens forpligtende rækkevidde og de krav, den vil stille. Men vi venter, at den danske regering, den danske mindretalsregering, ikke, forinden vor stillingtagen bliver aktuel, ved nogen handling eller ved nogen tilkende-